

The background of the entire page is a lush arrangement of pink roses and green leaves. The roses are in various stages of bloom, with some fully open and others as buds. The leaves are vibrant green with visible veins. The overall aesthetic is soft and romantic.

NETFLIX serialas
Sweet Magnolias

A stylized line-art logo of a rose with a single petal and a stem with a leaf.

9
Puikiosios Magnolijos

SHERRYL
WOODS

Gaudant jonvabalius

Tik susivieniję esame stiprūs

A logo for 'Svajonių knygos' featuring a stylized black and white rose and a decorative flourish.

svajonių knygos

Sherryl
Woods

Gaudant jonvabalius

Romanas

Vilnius
2023

1

Nuo mokslo metų pradžios praėjo tik kiek daugiau nei šešios savaitės, o Sereničio vidurinės mokyklos anglų kalbos mokytoja Lora Ryd jau matė, kad bus bėdų su viena vienuoliktokė. Praėjusią savaitę Mistė Doson praleido kelias pamokas. Elektroninis dienynas rodė, kad ji buvo mokykloje, bet, atėjus anglų kalbos pamokai, išnykdavo kaip dūmas.

– Ar Mistė šiandien dalyvavo tavo pamokoje? – paklausė ji Nensės Logan, kuri mokė istorijos.

– Sėdėjo pirmame suole, – patvirtino Nensė. – Norėčiau, kad būtų daugiau tokių mokinių. Ji protinga ir visada pasiruošusi. Kodėl klausi? Tik nesakyk, kad vėl neatėjo į anglų kalbos pamoką!

Lora linktelėjo.

– Deja, neatėjo, ir aš tiesiog nesuprantu kodėl. Visi dienyno įrašai rodo, kad Mistės anglų kalbos pažymiai vieni aukščiausių mokykloje. Jos vieta sustiprintoje klasėje. Pirmieji atsiskaitymai puikūs. Jai tikrai nesunku išmokti dėstomą medžiagą. Todėl taip pikta. Atrodo, ji tiesiog išnyksta kasdien per trečią pertrauką.

Šalia jų prie ilgo stalo mokytojų kambaryje prisėdo fizinio lavinimo mokytojas ir ilgametis treneris Kelas

Medoksas, užėjęs pasiimti buteliuko vandens iš šaldytuvo.

– Atleiskit, kad kišuosiu, bet ar užsiminei apie tai Betei? – paklausė jis, turėdamas galvoje mokyklos direktorę. – Ji turi žinoti, jei mokinys neateina į pamokas.

Vien nuo minties apie kreipimąsi į Betę Donovan Lorą nupurtė. Problema, kurią galima paprastai išspręsti, bus neproporcingai išpūsta. Klasas turėtų puikiai tai žinoti. Betė buvo jį užsipuolusi dėl nusizengimo dorovės nuostatai, įrašyti darbo sutartyje, ir sukėlusiu didžiausią triukšmą, kad net turėjo įsikišti mokyklos taryba, kol viskas išsisprendė Kelo naudai.

Lora pažvelgė jam į akis ir papurtė galvą.

– Dar ne, – prisipažino. – Suprantu, jog pati laužau taisykles, bet jei atvirai, man neramu ne dėl to, kad Mistė praleidžia pamokas, o kodėl ji tai daro ir kodėl tik *mano* pamokas.

Klasas suraukė antakius.

– Esi tikra, kad tik tavo pamokas?

– Girdėjai, ką sakė Nensė. Mistė jos pamokose būna kiekvieną dieną. Pasikalbėjau su kitais mergaitės mokytojais ir dauguma jų sako, kad ištisus metus jos lankomumas pavyzdinis. Mano pamokas iš pradžių ji irgi puikiai lankė. Vėliau praleisdavo vieną kitą, bet prieš savaitę tiesiog liovėsi rodytis. Tikriausiai kažkas jai nepatinka. O gal ji turi rūpesčių su kitais mokiniais, dalyvaujančiais mano pamokose. Nė nežinau.

– Bet ar dauguma vienuoliktokų nėra pasirinkę tuos pačius dalykus? – paklausė Nensė. – Jei Mistei kilo

bėdų su kokiū mokiniu, anglų kalba nebus vienintelė pamoka, per kurią jų keliai susikerta.

Taip būdavo anksčiau, bet ne dabar, pamanė Lora. Sereničio vidurinė mokykla tikrai nebuvo didelė. Tiesą sakant, dar visai neseniai, prieš pradėdant dygti naujiems namams miesto pakraščiuose, devintose–dvyliktose klasėse mokėsi vos penki šimtai mokinių.

Per dešimt metų, kuriuos Lora čia išdirbo, mokinių skaičius ėmė augti. Klasės buvo perpildytos ir daugelį privalomų dalykų reikėjo dėstyti daug kartų per dieną. Praėjusiais metais teko pristatyti mobilių klasių, kol bus skirta pinigų statyboms. Tačiau mokinių, besimokančių pagal sustiprintą programą, buvo palyginti nedaug ir jie dažnai atsidurdavo tose pačiose klasėse.

– Žinai, kad nesu didelis Betės gerbėjas, – pareiškė Kelas, grįždamas prie esminės problemos.

– Taip, švelniai tariant, – atsakė Lora, nejausdama jokio noro šypsotis dėl prieš kelerius metus žlugusio Betės bandymo atleisti Kelą už tai, kad susitikinėjo su vyresne išsiskyrusia treniruojamo žaidėjo motina. Dauguma bendruomenės ir mokyklos tarybos narių palaikė Kelą. Juodu su Mede dabar buvo laimingai vedę ir augino du savo vaikus. Sūnus, kuris juos suvedė, tapo Atlantos beisbolo komandos žvaigžde.

– Tikrai švelniai tariant, – sutiko Kelas. – Noriu pasakyti, kad jei kyla tokių bėdų, Betė privalo žinoti. Savo kailiu patyriau, kad ji griežtai laikosi taisyklių, įskaitant ir tas, kurios labiau yra jos galvoje nei dokumentuose. Nors ir turėjome nesutarimų, neabejoju, kad jai

rūpi mokiniai. Jei Mistė pateko į bėdą, ji norės padėti, ne tik puls smerkti.

– Sakykime, kad taip, – nenoriai nusileido Lora. – Jei man nepavyks pasisodinti Mistės ir visko išsiaiškinti, eisiu pas Betę. Tačiau kol galėsiu, tol jos nevelsiu. Nenoriu, kad mergaitė būtų laikinai pašalinta, Betei sumanius padaryti iš jos pavyzdį kitiems. – Ji kreivai šyptelėjo Kelui. – Juk žinai, koks jos darbo stilius. Argi ne taip ji pasielgė su tavo podukra?

Kelas susigūžė.

– A, na taip. Prasidėjus mokslo metams, ji užgriuvo Keitę kaip plytų siena. Patikėk manimi, kai Medė sužinojo, namie nebuvo linksma. Ji Keitę nubaudė. Kurį laiką jai nebesinorės krėsti tokių kvailysčių.

– Tada supranti, ką turiu galvoje, – pasakė Lora, tikėdamasi supratingumo.

– Bet Keitė iš tiesų nusipelnė bausmės, – tarė Kelas. Lora atsiduso.

– Tu teisus, bet nuojauta kužda, jog čia slypi kažkas daugiau, turiu išsiaiškinti kas. – Moteris iš patirties žinojo, kaip galima pakenkti ir taip jautriems paaugliams, kai skubama teisti. Jeigu nebūtų sulaukusi mokytojos palaikymo prieš daugybę metų, pati būtų išlėkusi iš mokyklos. Tos mokytojos parama ir tikėjimas ja įkvėpė pasirinkti mokytojavimą.

Lora pažvelgė Kelui į akis.

– Pažadu ilgai nelaukti ir pasikalbėti su Bete.

– Tada gerai, – sutiko Kelas. – O aš, šįvakar grįžęs namo, pasikalbėsiu su Keite. Gal ji turės kokių minčių. Ji mokosi toje pačioje sustiprintoje klasėje, tiesa?

– Tiesa, – patvirtino Lora. – Beje, jai puikiai sekasi. Klas susimąstė.

– Žinai, vis svarstau, ar tai tik keistas sutapimas, kad Keitė buvo sučiupta praleidžianti pamokas ir laikinai pašalinta. Ji griežtai atsisakė pasakoti, kodėl taip elgėsi, bet tikrai turėtų žinoti, ar tai ne koks mergaičių iššūkis, siekiant patikrinti, ar pavyks išsisukti praleidžiant pamokas.

– Prisimenu, kaip nustebau dėl tokio Keitės elgesio, bet nesusiejau to su Miste, – pasakė Lora, suntriguota tokios galimybės. – Manai, kad joms tai gali būti žaidimas, net jei grėstų pašalinimas iš mokyklos?

Klas patraukė pečiais.

– Tokio amžiaus vaikai ne visada galvoja apie pasekmes. Abejoju, kad Keitė galvojo. Per visus metus atsimenu kelis atvejus, kai dvyliktokai mesdavo jaunesniems mokiniams gana beprotiškus iššūkius. Tačiau paprastai tai vykdavo mokslo metų gale, kai taisyklės jiems atrodo nebe tokios griežtos, o atestatų teikimas visai čia pat. Vis dėlto neatmesčiau tokio neformalių krikštynų varianto.

Lora papurtė galvą.

– Tokio elgesio tikėčiausi iš įprastų ramybės drums-tėjų, o ne iš Keitės ir Mistės. Labai keista.

– Kiek galėdamas padėsiu viską išsiaiškinti, – pasiūlė Klas. – Vaikai dažnai mato ir girdi, ką mes pražiūrime. Jei Keitė ką nors girdėjo, pranešiu tau. Vaikiniai rūbinėje irgi dažnai paleidžia liežuvius, tad jei sklando kokie gandai, galiausiai dauguma jų mane pasiekia.

Lora linktelėjo.

– Ačiū, Kelai. Būsiu labai dėkinga.

– Aš irgi viską atidžiau stebėsiu, – pažadėjo Nensė.

– Lauksiu bet kokių įžvalgų. Žinau, kad negaliu amžinai atidėlioti pokalbio su Bete, – pasakė Lora. – Einu dabar pat pasižvalgyti, gal rasiu kur Mistę. Ji žino visus atsakymus. Jei reikės, kitos savaitės pradžioje išsikviesiu ją iš tų pamokų, kurias lanko.

Moteris vylėsi išspręsti šitą klausimą, kol gabi mokinė nepakliuvo į bėdą, galinčią sugriauti jos daug žadančią ateitį, kaip kad Vikė Kinkeid padėjo jai pačiai išvengti antros didžiausios klaidos savo gyvenime.

* * *

Mistė Doson palaukė, kol nuskambėjo skambutis, tada jau antrą kartą tą dieną pasislėpė laiptinėje. Po kelių minučių Keitė Taunsend atidarė duris ir ją išvydusi sunkiai atsiduso, tada užėjo vidun ir atsisėdo šalia.

– Tave išmes iš mokyklos, jei nesiliausi, – perspėjo ją Keitė ir niuktelėjo petimi.

– O tavęs ne? – atšovė Mistė. – Tu irgi čia. Kartą tave jau buvo pašalinę dėl pamokų praleidinėjimo per mane. Kitą kartą tikriausiai išmes iš mokyklos.

– Žinojau, kad vėl slapstaisi. Dabar tau matematikos pamoka ir žinau, kad nevaikštai į ją. Man šiuo metu savarankiškas darbas, pasakiau mokytojai, kad reikia nueiti į tualetą, – tarė ji ir parodė leidimą išeiti iš klasės. Tada susirūpinusi pažvelgė į Mistę. – Negali toliau praleidinėti pamokų dėl Anabelės, kuri yra visiška bjaurybė. Negi manai, kad panelė Ryd ir ponas Džeimisonas nepastebės?

– Ponas Džeimisonas niekada nežymi lankomumo, – atsakė Mistė. – Be to, kažin ar jis mato toliau savo nosies, todėl nė neįsivaizduoja, esu aš klasėje ar ne. Kol man praneši apie testus ir aš ateisiu jų laikyti, tol jis nieko nepastebės.

– Mes ne toje pačioje sustiprintoje matematikos klasėje, – paprieštaravo Keitė. – Mus padalijo į dvi grupes, pamiršai? Vieną dieną jis paskirs testą skirtingomis dienomis. Kas tada?

– Kai tai nutiks, tada ir galvosiu, – nenusileido Mistė.

– Na, panelė Ryd nei akla, nei kvaila, – pareiškė Keitė. – Ji tikrai pastebės. Tiesiog papasakok jai, kas vyksta, Miste. Ji visai šauni. Manau, kad suprastų. Galbūt net galėtų padėti.

Mistė papurtė galvą.

– Negaliu rizikuoti. Kas žino, ką darytų panelė Ryd? Tada reikalai su Anabele tik dar labiau pablogėtų. Jau ir taip blogi.

Ji maldaujamai pažvelgė į Keitę.

– Žinai, kad aš teisi. Matei, kokia žiauri gali būti Anabelė. O jos motina yra tikra supermamytė, puolanti ją ginti vos tik kas ir besitikinti, jog jos miela dukrelė vieną dieną užkariaus pramogų pasaulį. Ponia Ličfeld visiems sakys: tai mano kaltė, aš padariau kažką siaubingo, kad jos dukrelei teko imtis tokių baisių dalykų.

– Panelė Ryd tavimi tikrai patikėtų, – nepasidavė Keitė. – Arba kodėl tau nepapasakojus mamai ir tėčiui, tegu jie viską išsprendžia?

Keitei viskas atrodė taip paprasta, tarsi visas pasaulis būtų pasiruošęs pulti ginti Mistės. Tačiau Mistė žinojo, kad jos gyvenime šiuo metu nėra nieko paprasto.

– Nagi, Keite. Negaliu to padaryti, – pavargusiu balsu atsakė ji. – Tėvai beveik nesišneka. Mama tokia įsiutusi ant tėčio, kad jai daugiau niekas nerūpi. Tik nori, kad mes su broliu nesipainiotume jai po kojomis. Regis, ji įsikalė beprotišką mintį, kad jei namai bus tobuli, o mes su Džeiku auksiniai vaikai, tėtis nebenorės skirtis.

Keitė supratingai linktelėjo.

– Prisimenu, kaip būna. Man buvo tik šešeri, kai mama su tėčiu skyrėsi, ir aš ne visai supratau, kas vyksta, bet buvo labai daug barnių, po kurių mama nuolat verkdamo. Nors man labai nepatiko, kai tėtis išsikraustė, gyvenimas pagerėjo. O kai mama pradėjo susitikinėti su treneriu Medoksu ir jie susituokė, namuose pasidarė tūkstantį kartų geriau.

Mistė atsiduso.

– Kaip norėčiau, kad koks vyras atsirastų ir apskuktų mamai galvą. Tačiau nemanau, jog taip nutiks. Ji iš pasakutiniųjų laikysis įsikibusi tėčio, net jei tarp jų viskas baigta. Nemanau, kad dar myli jį. Tiesiog bijo paleisti.

Jos kurį laiką sėdėjo tylėdamos. Tada Keitė dirstelėjo į Mistę.

– O jei pasakyčiau patėviui? Jis tikrai padėtų.

Mistė išpūtė akis iš baimės.

– Treneriui Medoksui? Jokiu būdu. Palik viską, kaip yra, Keite. Tai mano rūpestis. Ką nors sugalvosiu.

– Miste, tau reikia tai padaryti kuo greičiau. Tave pagaus. Prisimink, kas nutiko man. Mama su Kelu nubaudė smarkiau nei ponia Donovan. Niekada nemačiau mamos tokios įsiutusios. Ji net privertė iššveisti visą rūbinę „Kryžkelės SPA klube“, patikėk, buvo šlykštu. Moterys labai netvarkingos, net tokioje klasiškoje vietoje.

– Laikinas pašalinimas man visai patiktų, – prisipažino Miste, negalėdama užgniaužti liūdesio balse. Buvo sunku prisiminti laikus, kai jai patiko eiti į mokyklą, kai mėgo mokytis, skaityti knygas ir leisti laiką su draugais. Šiomis dienomis draugus Miste pamatydavo tik jeigu susitikdavo su jais po pamokų Vortonų užėjoje, bet net tada būdavo įsitempusi, nes retkarčiais ten pasirodydavo Anabelė ir pasistengdavo apkartinti jai gyvenimą.

Keitė atrodė priblokšta.

– Juk tu nerimtai. Tau patinka eiti į mokyklą! Galėtum gauti stipendiją, Miste. Tavo mokyklos baigimo pažymėjime bus įrašas, kad buvai pašalinta. Patikėk, daug prisiklausiau, kaip tai gali sugadinti ateitį.

– Žinau. Tik sakau, kad tai būtų geriau, nei slapstytis laiptinėje per anglų kalbą ir matematiką. Net nebegaliu nueiti papietauti į valgyklą. Gal ir gerai, kad mama tarsi kitame pasaulyje. Nepastebi, kad staiga pradėjau neštis į mokyklą priešpiečius, užuot pirkusi juos čia.

Ji liūdnai pažvelgė į draugę.

– Tik norėčiau suprasti, kodėl Anabelė taip manęs nekenčia. Ji graži. Jos toks nuostabus balsas, tikrai vieną dieną pateks į „Amerikos dievaitį“, kaip Trevis Makdonaldas ir sakė per radiją Nepriklausomybės

dieną. Ji susitikinėja su populiariausiu vaikinų mokykloje.

Keitė pažvelgė į ją negalėdama patikėti.

– Eik jau. Nesi tokia nesusipratėlė, Mistė. Taip yra todėl, kad futbolo žvaigždė Gregas Benetas, populiariausias vaikinų mokykloje, išžiūrėjo tave. Išsyk mestų Anabelę, jei žinotų, kad susitikinėsi su juo. Blogiausia, kad ji tai supranta.

– Bet aš *nenoriu* su juo susitikinėti, – suirzusi atšovė Mistė. – Atstūmiau jį. Anabelė tai žino. Ne mano kaltė, kad jis nesupranta žodžio „ne“. Ji turėtų susivokti, koks jis menkysta, kad būdamas su ja kviečia mane į pasimatymą.

– Populiariausias. Vaikinų. Mokykloje, – pabrėždama kiekvieną žodį pakartojo Keitė. – Anabelė mano, jog ji nusipelno viso ko geriausio. Kadangi negali užsi-pulti jo, nes liks be vaikinų, kaltina tave.

– Tikriausiai, – pasakė Mistė ir patraukė pečiais. – Bet aš tikrai nesuprantu. Mesčiau jį kaip karštą bulvę, jei žinočiau, kad lenda prie kitos mergaitės.

– Tu protinga ir stipri, – ištikimai pasakė Keitė.

Mistė sunkiai atsiduso.

– O kad taip būtų.

Iš tikrųjų kasdien ji vis stipriau jautė, jog gyvenimas byra į šipulius, o visam tam vadovavo Anabelė Ličfild.

* * *

Kai atsigynęs paskutinio savo slaugytojos bandymo pripiršti jam porą pediatras Džeisi Fulertonas mąstė apie Sereničio gyventojų polinkį kištis į kitų žmonių gyvenimus, staiga šiek tiek prasivėrė kabineto durys.

– Ar galiu užėiti? – nedrąsiai paklausė Mistė Dason. – Registratūroje nieko nėra, bet šviesa įjungta ir durys neužrakintos. Pamaniau, jog jūs dar būsite čia.

– Žinoma, užėik, – pakvietė gydytojas, metęs į pauglę susirūpinusį žvilgsnį. Tokie vizitai po darbo valandų paprastai reikšdavo bėdą. Matant šešiolikmetę mergaitę, pirmiausia į galvą dingtelėjo neplanuotas nėštumas.

– Viskas gerai? – paklausė jis.

Mistė atsargiai prisėdo ant kėdės krašto priešais jį, ant kelių laikydama vadovėlius.

– Ne visai. – Ji giliai įkvėpė ir išpyškino: – Ar galėtumėte parašyti raštelį, atleidžiantį nuo pamokų?

Per daugelį darbo metų Džeisi išmoko ramiai reaguoti į pacientų žodžius. Paaugliai buvo ypač jautrūs, jie galėjo lengvai išsigąsti ir užsisklęsti, jei gydytojas pasakytų ką nors ne taip. Paprastai geriausias sprendimas – išklausti ir labai labai atsargiai užduoti klausimų.

Jis įdėmiai nužvelgė Mistę. Mergaitė buvo susijaudinusi ir gal kiek išblyškusi, bet šiaip atrodė sveika, kaip ir per kasmetinę apžiūrą prieš mokslo metų pradžią. Šviesūs plaukai žvilgėjo, mėlynos akys skaidrios. Tačiau išorė gali būti apgaulinga.

– Blogai jautiesi? – atsargiai paklausė jis.

– Ne visai.

Džeisi suprato, kad ji sako tiesą.

– Tai kokios bėdos? kažkas nutiko mokykloje?

– Tiesiog nebegaliu ten eiti, aišku? – išsyk puolė gintis paauglė. – Jei liausiuosi vaikščioti į pamokas,

man reikia pateisinimo. Pamaniau, kad jūsų raštelis padėtų. Galėtumėte jiems parašyti, kad pasigavau kokią nors labai labai užkrečiamą ligą, gerai?

Gydytojas nenuleido nuo jos akių.

– Ar sergi kuo nors labai labai užkrečiamu?

– Ne, bet...

– Tada žinai, kad negaliu to padaryti, – švelniai, bet tvirtai pasakė jis. – Pasikalbėkime, Miste. Kas vyksta iš tikrųjų?

– Tiesiog nebeisiu į mokyklą, ir viskas, – užsispyrusiai pasakė ji.

Džeisi galvoje suskambo pavojaus varpai. Jis jau buvo tai matęs anksčiau: vaikai, kurie puikiai mokydavosi, staiga nebenorėdavo eiti į mokyklą. Susidūrė su tuo iš arti ir pernelyg asmeniškai. Vyras iškart pasiryžo išsiaiškinti, kas kamuoja šitą mergaitę.

– Ar yra kokia nors konkreti priežastis, kodėl nenori eiti į mokyklą, Miste? – švelniai kamantinėjo jis. – Kiek girdėjau iš tavo mamos, esi puiki mokinė, lankanti sustiprintas pamokas.

Mergaitė patraukė pečiais.

– Nesvarbu. Nebenoriu ten būti.

– O ką veiksi, jei nebeisi į mokyklą? – logiškai paklausė Džeisi. – Per apžiūrą minėjai, jog nori tapti žurnaliste. Tam reikės gauti mokyklos atestatą ir baigti koledžą. Taip džiaugeisi dėl to, kad gali gauti stipendiją.

– Sakėte, kad esu protinga. Laikysiu bendrojo ugdymo egzaminus, išlaikysiu juos puikiai, tada įstosiu į

koledžą kur nors toli nuo Sereničio. Gal tai nebus toks prestižinis koledžas, kaip tikėjaisi, bet nieko tokio. Kompromisas, bet tikrai vertas dėmesio. Galiu tai padaryti, – nuoširdžiai kalbėjo ji. – Prašau, gydytojau Fullertonai. Turite man padėti.

Jis įrėmė žvilgsnį į jos liūdnas akis.

– Negaliu to padaryti, Mistė. Nagi, kodėl tau nepasakojus, kas iš tikrųjų vyksta? Gal galėsiu padėti.

Mergaitės skruostais nusirito ašaros, bet ji atsistojo, išsitiesė ir aiškiai nusivylusi patraukė prie durų.

– Atleiskite, kad sutrukdžiau.

– Mistė, palauk. Pasikalbėkime, – maldavo Džeisi, nenorėdamas tapti dar vienu ją nuvylusiu suaugusiuoju. Gal fiziškai ji neserga, bet aiškiai dėl kažko nerimauja. Tai, kad atėjo čia, įpareigojo ją visokeriopai padėti.

– Viskas gerai. Žinojau, kad galimybių mažai. – Mergaitė nukreipė į ją maldaujantį žvilgsnį. – Mamai juk nieko nepasakosite? Turiu galvoje, kad manęs negydėte, taigi, kaip ir nereikia nieko jai pasakoti.

Džeisi jautėsi plėšomas į dvi dalis. Jokie medicininiai klausimai nebuvo aptarinėjami su pašaliniais, bet jis abejojo, kad turėtų pažadėti tylėti, kai ją aiškiai kažkas kamuoja.

– O jei mes susitartume? – galiausiai paklausė gydytojas.

Mistė įtariai primerkė akis.

– Ką susitartume?

– Tu išsirinksi suaugusįjį – geriausia būtų mama ar tėtis, bet tiks bet koks suaugusysis, kuriuo pasitiki, –

pasikalbėsi su juo apie tai, kas vyksta, o aš nieko nepasakosiu apie šitą apsilankymą.

– Negaliu apie tai kalbėtis, – patikino ji.

Džeisi nepriėmė jos pasiteisinimų.

– Toks susitarimas. Nori sutik, nori ne, – nenusileido jis. – Be to, tas asmuo turės pranešti man, jog jūs kalbėjotės. Man nereikia žinoti, apie ką. Tai gali būti visiškai konfidencialu, bet aš noriu žinoti, jog pasitikėjai kuo nors, kas gali tau padėti.

Jo nuostabai, Mistės lūpų kampučiai kilstelėjo.

– Kodėl aš maniau, kad su jumis bus lengva? – sarkastiškai paklausė ji.

– Turbūt dėl visų tų ledinukų ir minkštų žaislų kabinete, – paaiškino Džeisi. – Daugelis klaidingai mane palaiko minkštaširdžiu.

– O jūs visus apkvailinate, – pasakė ji, nors balse buvo justi susižavėjimo gaidelė. – Kiek laiko turiu, iki kol mane įduosite?

Gydytojas pagalvojo, pasvėrė laukimo riziką ir privilegijas, leidžiant jai pačiai susirasti pagalbą.

– Dvidešimt keturios valandos man atrodo visai pagrįstas terminas. Iki tokio pat laiko rytoj.

– O jei iki tol niekas nepaskambins? Kas nutiks? Visame mieste ims gauti sirenos? Policijos vadas Rolinsas pradės mane gaudyti ir patupdys už grotų?

Džeisi nusišypsojo.

– Nieko tokio dramatiško. Tik užsuksiu pas tave į namus vakarienės metu ir pasikalbėsiu su tėvais. – Jis pažvelgė jai į akis. – Tai ar susitarėme?

– Jau geriau būtų buvęs tas raštelis mokyklai, – apgailestaudama pasakė paauglė. – Bet, jo, susitarėme.

Džeisi stebėjo, kaip Mistė išeina iš kabineto, ir maldėsi, kad jo sprendimas būtų teisingas. Jei paauglė būtų atrodžiusi nors kiek prislėgta, nebūtų leidęs jai spręsti pačiai. Griebtų jautį už ragų. Mistė iš tokių vaikų, kuriuos reikia šiek tiek stumtelėti, kad išspręstų problemą patys. Iš patirties žinojo, jog iš to kilęs galios jausmas gali labai padėti paaugliui, susiduriančiam su sunkumais.

Jis tik praleis ateinančias dvidešimt keturias valandas melsdamasis, kad pasitvirtintų, jog nuojauta neapgavo.

Sudomino? Pirkite knygą
GAUDANT JONVABALIUS
bene geriausia kaina **ČIA**

Patyčios, grasinančios sugriauti paauglės gyvenimą, į paviršių iškelia ir labai skaudžius atsidavusios mokytojos Loros Ryd ir pediatro Džeisi Fulertono prisiminimus. Palaikomi Puikiųjų Magnolijų, jie suvienija miesto gyventojus ir daro viską, kad gabios mokinės ateitis nebūtų sužlugdyta. Ir kad parodytų, jog Serenityje nėra vietos patyčioms.

Lorai ir Džeisi patyčių tema yra itin asmeniška. Užgimus jausmams, jie turi įveikti savo pačių skausmingos praeities šešėlį ir patikėti laiminga pabaiga.

Sherryl Woods visuomet žavi savo nuostabiai sukurtais veikėjais, šmaikščiais dialogais bei šiltais ir kupiniais meilės šeimos santykiais.

– RT Book Reviews

 svajonių knygos	 9 786090 309230	
www.svajoniuknygos.lt	www.facebook.com/svajoniuknygos	PASIDALINK, KAD SKAITAI!